

κι' αν είναι. Θά του σπάσω τὸ κρανίο καὶ θά του πατήσω κάτω τὰ μυαλά με τὴ φτέρνα μου! Ἄλλοιμόνο του! Θά πληρώσω ἀκριβὰ τὴ ζαῖθ τῶν ναυτῶν, θά τὸν κάμω χίλια κομμάτια!

Ποτέ μου δὲν εἶχα δῆ τὸν ναύκληρο, τόσο θυμωμένο, ἔτριξε τὰ δόντια του, ἐσφιγγε τῆς γροθιῆς του. Ἦσαν τρελλὸς ἀπὸ ὄργη, ῥωμαλέος, λυσσώδης. Τίποτε δὲν θά μπορούσε νὰ τὸν σταματήσει. Πήδησε στ' ἀμπάρι, ποῦ ἦσαν τὰ κιβώτια με τὸ χῶμα καὶ τὸν ἀκούσα νὰ χτυπᾷ, νὰ ξεβιδῶνῃ, νὰ μαίνεται...

Γύρω τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας καὶ ἡ ὀμίχλη. Μονάχα ὁ Θεὸς ἐλάλει. Ἄν δὲν συναντήσω λιμάνι ἐμπρὸς μου ὡς τὸ πρωί, θά σκῶσω σινιάλο καὶ θά ζητήσω βοήθεια.

Αὐτὰ σκεπτόμουν, περιμένοντας ν' ἀνέβῃ ὁ ναύκληρος ἀπὸ τ' ἀμπάρι. Ἐφантаζόμουν ὅτι θ' ἀνέβαινε ἠσυχώτερος καὶ γοληνεμένος, ὅταν ἐξαφνα ἀκούσα μιά τρομερὴ, διαπεραστικὴ, ἀπελπισμένη κραυγὴ, ἓνα οὐρλοχτὸ τρόμου, ἓνα ξεφωνητὸ θανάτου, ποῦ μοῦ ἐπάγωσε τὸ αἷμα! Συγχρόνως εἶδα τὸν ναύκληρο νὰ τινάζεται ἔξω ἀπὸ τ' ἀμπάρι, σὺν νὰ τὸν ἐξεσφενδόνισε κάποιος με τρομερὴ δύναμη, σὺν νὰ τὸν ἐτίναξε κάποιον τρομερὸ χέρι. Ἦταν χλωμός, λευκός σὺν σόβανο, με τῆς τρέχες σηκωμένες ἀπὸ φρίκη, με τὰ μάτια γουρλωμένα, με τὸ πρόσωπο συνεσπασμένο ἀπὸ τρόμο... Κτύπησε τὴν ὀμίχλη π' ἀπλανόταν γύρω μας σὺν πενθιμο παραπέτασμα. ἄπλωσε ἀπελπισμένος τὰ χέρια του πρὸς ἐμένα καὶ μοῦ φώναξε με σπαρακτικὴ φωνή:

— Σῶσέ με, σῶσέ με! Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!

Μὲ πλησίασε λίγο τρικλιζοντας σὺν μεθυσμένος ἀπὸ τὴ τρομάρα του καὶ μοῦ φώναξε αὐτὸ τὰ φρικτὰ λόγια:

— Εἶμαστε χαμένοι, χαμένοι ὅλοι, πλοίαρχε! Θά μᾶς ἐξοντώσῃ κι' ἐμᾶς, ὅπως καὶ τοὺς ἄλλους, δὲν θ' ἀφήσῃ κανένα. Τώρα τὰ γνωρίζω ὅλα, πλοίαρχε. Τὸν εἶδα, ἔγωγε τὴ συμβόλῃ, εἶναι ἐδῶ μέσα στὸ πλοῖο, ἀνεκὸλυψα τὸ μυστήριον. Κανείς δὲν θά γλυτώσῃ ἀπ' αὐτόν. Μονάχα ἡ θάλασσα μπορεῖ νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ αὐτὸ τὸ τέρας τῆς Κολάσεως.

Τὰ εἶπε αὐτὰ καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ τὸν κρατήσῃ, πῆδησε στὴ θάλασσα κι' ἔγινε ἀφαντος μέσα στὰ μαύρα ταραγμένα νερά.

Εἶχα μείνει μόνος ἐπὶ τοῦ πλοίου. Ἐκάθησα κάτω κι' ἄρχισα νὰ σκέπτομαι τὴ τύχη μου. Τί θά γινόμενον πλέον; Τί μυστήριον ὑπῆρχε μέσα στὸ πλοῖο! Θά ἐφθανα ἀσφυλῆς καὶ ζωντανός σὲ κανένα λιμάνι;

Ἀγούστου 4.— Ἡ ἴδια ὀμίχλη σκεπάζει τὸ πλοῖο. Φαντάζομαι πῶς θ' ἀνέτειλε ὁ ἥλιος. Εἶνε τόσο σπυκνὸς ὁ πέπλος τῆς ὀμίχλης, ὥστε δὲν διακρίνω καλά τὸ ἄστρο του. Θαμπὸ σκόφος, σὺν βράδυασμα ἀπλωμένοι γύρω μου. Δὲν ἀφησα τὸ τιμόνι ὅλην τὴν νύχτα. Φυσσοῦσε δυνατὸς ἀγέρας κι' ἔμεινα στὴ θέσι μου. Μόλις πέρασαν τὰ μεσάνυχτα, τὸ σκοτάδι ἐπύκνωσε κοὶ ὁ ἀγέρας ἐδυνάμωσε. Τὴ στιγμή αὐτὴ ἀκριβῶς τὸν εἶδα! τὸν εἶδα! Ὁ Θεὸς ἄς με συγχωρήσῃ, ἀλλ' ὁ ναύκληρος εἶχε δίκην νὰ πηδήσῃ εἰς τὴν θάλασσα. Καλύτερα νὰ πεθῆνῃ κανείς σὺν ἀνδρα, σὺν ναυτῆς μέσα στὴ θάλασσα, πορὰ νὰ πέσῃ στὰ χέρια τοῦ τέροτος οὐτοῦ. Τὸν εἶδα, τὸν ἀντίκρισα καὶ ἐπάγωσε τὸ σῖνᾶ μου κι' ἐσταμάτησε ἡ καρδιά μου ἀπὸ τὸν τρόμο μου. Εἶνε φοβερός, εἶνε ἀποτρόπαιος. Τὸν ἐξέρασε ὁ Ἄδης!

Ἐν τούτοις δὲν θ' ἀφήσω τὸ πλοῖο. Εἶμαι πλοίαρχος καὶ θά μείνω σ' αὐτὸ ὡς τὴν ὑστάτη μου πνοήν. Θά πολεμήσω τὸν δαίμονα αὐτόν, θά ἀγωνισθῶ ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ τέρατος. Θά δεθῶ ἐπάνω στὸ τιμόνι καὶ θά ὀδηγῶ τὸ πλοῖο ὅσο διατηροῦνται αἱ δυνάμεις μου. Θά δέσω ἀπάνω μου κι' αὐτόν τὸν σταυρὸ, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ με πλησιάσῃ τὸ τέρας αὐτό. Εἶνε ὁ Διάβολος μεταμορφωμένος. Τὸ γνωρίζω πλέον καλά.

Πρέπει νὰ κόμω γρήγορα. Ἄν τὸν δῶ γιὰ δευτέρη φορά, ἂν τὰ μάτια του μ' ἀντικρύσουν μιά φορά ἀκόμη, θά παραλύσω ἀπὸ τρόμο. Ἐμπρὸς εἰς ἔργον. Ἄς δ.θῶ γρήγορα, ἄς δέσω καὶ τὸ σταυρὸ μου. Θά πεθάνω ἐπὶ τοῦ πλοίου μου σὺν καλῶ-χριστιανός, σὺν τίμιος πλοίαρχος. Τὸ ἡμερολόγιον αὐτὸ τὸ ὁποῖον γράφω, θά τὸ κλειῶ μέσα σ' αὐτὴ τὴ μπουκάλια. Ἔτσι κι' ἂν ναυαγήσουμε ἀκόμη, δὲν θά χαθῆ ἡ πῆσι σὲ χέρια ἀνθρώπων καὶ τότε θά μάθουν ὅλοι τι μᾶς συνέβη, τὸ μυστήριον θ' ἀποκαλυφθῆ. Θά μάθουν πῶς πέθανα πιστὸς εἰς τὸ καθήκόν μου, ἂν καὶ με παραμονεύῃ ἐκεῖ ἐμπρὸς μου με τὰ φρικτὰ του μάτια αὐτὸς, πάντοτε αὐτός, τὸ τέρας, ὁ Βρυκόλακας!

— Ὁ Θεὸς καὶ ἡ Παναγία Παρθένης καὶ οἱ Ἅγιοι ἄς βοηθήσουν μίαν πτωχὴν ἀμαθῆ ψυχὴν ποῦ προσκαθεῖ νὰ κἀνῃ τὸ χρέος της...

(Ἀκολουθεῖ)

ΔΗΜΩΔΕΣ ΣΚΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΤΟΥ ΕΔΟΥΑΡΔΟΥ

Τὸ σπαθί σου γιατί 'ν ἔτσι σὰ ματαβασμένο; Ἐδουάρδε, Ἐδουάρδε!

Τὸ σπαθί σου γιατί 'ν ἔτσι σὰ ματαβασμένο, Καὶ πῶς τόσο πένθος στὴν ὄψι χυτὸ;—ᾠ! Τὸ γεράκι μου ἔχω μ' αὐτὸ θανατασμένο, μητέρα, μητέρα!

Τὸ γεράκι μου ἔχω μ' οὐτὸ θανατωμένο, Κανένα δὲν ἔχω πιά ὅμοιο μ' αὐτό.—ᾠ!

Πουλιοῦ αἷμα δὲν ἔχει μιά τέτοια κόκκινάδα. Ἐδουάρδε, Ἐδουάρδε!

Πουλιοῦ αἷμα δὲν ἔχει μιά τέτοια κόκκινάδα, Παιδάκι μου, πῆς τὴν ἀλήθεια εωστή.—ᾠ! ᾠ, τὴν κόκκινὴ μου ἔχω θανατώσει φοράδα, μητέρα, μητέρα!

ᾠ, τὴν κόκκινὴ μου ἔχω θανατώσει φοράδα, Περὴφαντ τόσο, καὶ τόσο πιστὴ.—ᾠ!

Γρηὰ ἦτο ἡ φοράδα, ζημιὰ δὲν εἶ εἰσὶ ἴση, Ἐδουάρδε, Ἐδουάρδε!

Γρηὰ ἦτο ἡ φοράδα, ζημιὰ δὲν ἦτο ἴση, Σένα ἄλλος σοῦ θλίβει τὰ στήθεια κ' ὕμος.—ᾠ!

Τὸν πατέρα μου ἔχω—ὀμίμενας—σκοτώσει, μητέρα, μητέρα!

Τὸν πατέρα μου ἔχω—ὀμίμενας—σκοτώσει, Πονεῖ στὴν καρδιά μου, πονεῖ ὁ παραγάμος.—ᾠ!

Καὶ τί δίκη θά δέσῃς γι' αὐτὴ τὴ πράξι τώρα, Ἐδουάρδε, Ἐδουάρδε!

Καὶ τί δίκη θά δέσῃς γι' ὑτὴ τὴ πράξι τώρα, μολόγα μου κοὶ ἄλλα, παιδί μου, πικρά.—ᾠ! Στιγμὴ δὲν θ' ἀναπαύσω τὸ πόδι μου στὴ χώρα, μητέρα, μητέρα,

Στιγμὴ δὲν θ' ἀναπαύσω τὸ πῖδι μου στὴ χώρα, ἐκείθε ἀπὸ τὸ κῆμα θά φέγω μακρῶς.—ᾠ!

Κ' ἡ αὐλὲς καὶ τὰ σπῖτια σου τί θέ' ἀπογείνουν, Ἐδουάρδε, Ἐδουάρδε!

Κ' ἡ αὐλὲς καὶ τὰ σπῖτια σου τί θέν' ἀπογείνουν, λυμπρὰ καθὼς εἶνε κοὶ εὐμορφα ἐδῶ.—ᾠ!

ᾠς νὰ γύρουν νὰ πέσουν θέλω ἔρημα νὰ μείνουν, μητέρα, μητέρα!

ᾠς ν' γύρουν νὰ πέσουν θέλω ἔρημα νὰ μείνουν, Ποτέ πειὰ δὲν θέλω ξανά νὰ τὰ ἰδῶ.—ᾠ!

Καὶ ἡ καλή σου, τὸ τέκνο σου πῶς θε νὰ πορεύουν Ἐδουάρδε, Ἐδουάρδε!

Καὶ ἡ καλή σου, τὸ τέκνο σου πῶς θε νὰ πορεύουν, Ἐκεῖθ' ἀπ' τὸ κῆμ' σὺν ἄστρο τοῦ γοργό.—ᾠ!

Εἶν' ὁ κόσμος μεγάλος, κι' ἄς πᾶ νὰ ζητιανεύουν Ποτέ μου, ποτέ δὲν τ' ὤς βλεῖπω πειὰ ἐγῶ.—ᾠ!

Καὶ ν' ἀφήσῃς τί θές τῆς μαμᾶς τῆς τιμημένης, Ἐδουάρδε, Ἐδουάρδε!

Κοὶ ν' ἀφήσῃς τί θές τῆς μαμᾶς τῆς τιμημένης, Εἰλέ μου το, υἱέ μου, με γνώμη χουστῆ.—ᾠ!

Σὲ ὀφίω κατάρρα καὶ φλόγες τῆς Γεένης: μητέρ, μητέρα!

Σὲ ὀφίω κατάρρα καὶ φλόγες τῆς Γεένης, Για ἰ μέσ' στὸ κῆμ' σὺ μ' ἐσπράξες σύ.—ᾠ!

Μετὰφρασεις ΓΕΩΡΓ. ΒΙΖΥΗΝΟΥ

Ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» δύνανται νὰ μᾶς ἐγγράψουν συνδρομητὰς εἰς τὸ Ἐξωτερικόν, θά λαμβάνουν δι' ἐκάστην ἐτησίαν ἐγγραφὴν ἓν βιβλίον Χρυσόδετον ἐκ τῆς θαναμασίας βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου», τῆς ὁποίας τὰ ἔργα θά κυκλοφορήσουν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.

